

Vážený pane Kameníčku, v recenzi, která je uveřejněna na vašich internetových stránkách, jsem se dočetl, že kniha Dům je, cituji: "...druhou částí třídílné skladby (Konvikt, Dům, Město)..."

Je to vlastně jediná zmínka o knize Město, která, jak tedy předpokládám, ještě nevznikla. Uvažujete stále o jejím napsání?

Milý pane Jiří, jsem moc rád, že máte zájem o moje knížky. Název *Město* nebyl doporučen, protože je podobných titulů víc (viz William Faulkner, *The Town*), takže knížka vyšla pod názvem *Vacant...*

Gratuluji - třebaže trochu opožděně - k vydání knihy Ikarovy monology. Se zájmem jsem si ji přečetl a dovolil jsem si napsat k ní i recenzi.

Teda, pane Jiří, krásná recenze, pište! Máte na to!

...udělal jste mi velikou radost, určitě jako autor sám dobře víte, jak člověka potěší pochvala toho, co vytvoří. Kromě recenzí nepíšu. Nemám velkou důvěru ve svou schopnost fabulace, třeba se to jednou změní.

Jestli máte energii, mohli bychom spolu napsat knížku o psaní. Na vaše otázky bych se snažil odpovědět.

Pokud bych měl svůj pocit vyjádřit v kontextu probíhajících vánočních svátků, řekl bych, že se vaše nabídka podobá dárku ležícímu pod stromečkem. Když ho člověk rozbalí, zjistí, že to jsou zbrusu nové lyže, a zároveň si uvědomí, že nikdy nelyžoval: neví přesně, do čeho jde, je to lákavé, ale dá se tušit hodně práce.

Knížka *Zdánlivé zbytečnosti* by měla být o technice psaní, o potřebě psaní, o dialogu a monologu, o psaní povídky a o rozhlasové hře...

Z mailové korespondence - místo úvodu.

S knihami Jana Kameníčka jsem se seznámil náhodou. Ani si nepamatuji, jakým způsobem se mi do rukou dostala útlá knížka s titulem *Dům*¹. Jméno autora mi při nejlepší vůli nic neříkalo, ale nepovažoval jsem to za podstatné. Vždyť po roce 1989 se na knižním trhu objevila spousta jmen, o kterých čtenář neměl nejmenší potuchy. Byli mezi nimi „autoři jedné knihy“, a to ještě ne moc zdařilé, ale začínali se oficiálně objevovat také autoři reprezentující odlišné pohledy, ukazující cestu do jiných zákoutí fantazie. Samozřejmě, jsou to zákoutí přísně individuální, ale v tom spočívá kouzlo literatury – pro každého člověka reprezentuje něco odlišného. Kniha *Dům* ve mně něco vyvolala, dnes se často říká „oslovila mě“ (spojení sice výstižné, nadužíváním však pozbývající svého významu). Nebyl to jen kafkovský podtón vyvolávající napětí, zvědavost a otázky, jak by se člověk v podobných situacích mohl zachovat, ale i něco těžce definovatelného, drobnosti, měnící slova na stránkách knihy v literaturu, v umění. Jsou to *zdánlivé zbytečnosti*.

¹ Jan Kameníček: *Dům*, 1986 samizdat, 1991, Academia 2001

Psaní začíná čtením – napsal bych, kdyby to neznělo jako otřepaná fráze. Přesto si nedokážu představit jedno bez druhého. Obojí spolu souvisí tak úzce, že se nezačnu ptát rovnou na to, jak a co začít psát. Zajímá mě vaše cesta, i když je jasné, že si každý musí nalézt svou. Vybavujete si okamžik, kdy jste si poprvé uvědomil, že existuje zvláštní svět fantazie ukrytý v knihách? Máte tento moment spojený s nějakým konkrétním titulem? Když jsem nad touto otázkou přemýšlel, vzpomněl jsem si na několik knih, které mi postupně měnily pohled na to, co pro mě čtení znamená.

Vaše otázka mě potěšila. Když jste projevil takový zájem o moji knihu *Konvikt*, musím se přiznat, že v té době vycházely knihy v hektickém tempu. Tuto knihu vydalo renomované nakladatelství² a chybělo tam motto z prvního vydání. Motto znělo: „Šťasten, kdo pozná příčiny souvislostí.“ Vergilius. Ale ve skutečnosti první oficiální motto u další knížky bylo zcela jiné, ale k tomu se později jistě dostaneme.

Ptáte se, jestli si vzpomenu na první knížky, které mě ovlivnily. Ne, nevzpomenu si. Do svých deseti jedenácti jsem odmítal číst, spíš poslouchal gramofonové desky. Táhlo mě to víc k hudbě. Možná jsem byl dyslektik nebo mě knížky neuspokojovaly. Fakt je, že u nás Na Šafrance hrálo dvakrát týdně smyčcové kvarteto, a i když jsme měli ohromnou knihovnu, naplněnou po okraj *Bídníky*, *Holečkem*, *Ságou rodu Forsytů* od Galssworthyho a *Silver spoon*, staříčkým vydáním *Orbis pictus* a *F.L. Věkem*, *Babičkou* s Kašparovými ilustracemi, nechávalo mě to docela chladným. Až jednou, asi v devatenácti letech, jsem mimoděk objevil útlou knížečku. Byl to Updike. Jmenovala se *Holubí pírká*³. Vyšla v roce 1965 a já zůstal celý ohromený. Epifanie. Zázrak. Nevím, už si přesně nepamatuji, ale myslím, že Hemingway vzpomíná, jak seděl v koruně stromu a četl. Ty stránky na něj tak silně působily, že je prohlížel proti slunci - chtěl přijít na tu záhadu, která byla schovaná v tom textu. Tohle bylo něco podobného. Tak lidsky, s láskou

² Jan Kameníček: *Konvikt*, Academia 2000

³ John Updike: *Holubí pírká*, Praha SNKLU 1965